

(Fórtínt frá 2. Síðu)

»Dernæst har Hunden tilegnet sig alle de Egenskaber, der gør Menneskene lave og upaalidelige: krybende Smiger opad, og Raahed og Foragt nedad; den snævraste Vedhængen ved sit eget og Mistro og Fjendskab mod alt andet. Ja saa lærvilligt har det ædle Dyr været, at det endog forstaa den rent menneskelige Kunst: at bedømme Folk efter Klæderne; velklædte Folk lader den gaa, men de pjaltede ryger den lige i Læggen. —

Her blev Kandidaten afbrudt af et mangeltemmigt Mishagsraab, og Frøken Thyra knyttede sin lille Haand om Frugtkniven. — Men der var dog nogle, som vilde høre, hvad saa Mennesket havde lært af Hunden, og Hr. Viggo Hansen fortsatte — stadig irigere og bitrere:

»Mennesket har lært af Hunden at sætte Pris paa den næsegruse, ufortøjente Dyrkelse. Naar hverken Uretfærdighed eller Mishandling nogensinde har mødt andet end denne evigt svingende Hale, Maven paa Jorden og slikkende Tunge, saa ender det med, at Herren tror, han er en prægtig Fyr, hvem al denne Hengivenhed bliver til Del med Rette. Og idet han overfører sine Erfaringer fra Hunden paa sin Menneske-Omgang, lægger han mindre Baaend paa sig — ventende at møde svingende Haler og slikkende Tunger. Og skuffes han saa, da foragter han Mennesket og vender sig mod høje Lovtaler til Hunden.»

Atter blev han afbrudt, nogle lo, men de fleste var forargede. Viggo Hansen var imidlertid kommen i Aande, hans lille, skarpe Stemme trængte igennem Indvendingerne og han beholdt Ordet.

»Og mens vi taler om Hunde, maa jeg faa Lov til at fremstille en overordentlig dybsindig Hypotese af mig selv. — Skulde der ikke være noget for vor Nationalkarakter høist ejendommeligt i dette, at vi just hos os har frembragt denne ædle Hundrace: de berømte, ægte danske Hunde? Det stærke, bredbrystede Dyr med de svære Labber, det sorte Svelg og de frygtelige Tænder, men saa godmodigt, uskadeligt og elskværdigt, — minder det ikke om den berømte, uopslidelige danske Loyaltet, der aldrig har mødt Uretfærdighed eller Mishandling med andet end evigt svingende Haler, Maven paa Jorden og slikkende Tunge? Og naar vi beundrer dette Dyr, dannet i vort eget Billede, er det da ikke med en Art vemodig Selvros, vi klapper det paa Hovedet: du er dog en god, trofast, rigtig en stor rar En!»

»Hør Hr. Kandidat Hansen! — jeg vil ikke undlade at gøre Dem opmærksom paa, at i mit Hus er der visse Ting, som — — — Værten var vred; men en godmodig Slægtning af Huset skyndte sig at afbryde: »Jeg er Landmand, og De vil dog vel indrømme — Hr. Kandidat! at en god Gaardhund er for os en ligefrem Nødvendighed?»

»Aa ja, en lille Koter, som kan bjæffe, saa Karlen vaagner.»

»Nej Tak! vi maa sgu have en ordentlig Hund, som kan tage Kanalerne ved Vingebenet. Jeg har nu en prægtig Blodhund.»

»Og naar der saa kommer rendende en skikkelig Fyr for at melde Dem, at det brænder i Baghygningen, og saa Deres prægtige Blodhund fører ham i Struben — hvad saa?»

»Ja — saa er det uheldigt, at

lo Landmanden, og de andre lo ogsaa. — — —

»Men Pladshundene — Pladshundene! dem vil De dog lade os beholde? Hr. Kandidat! — raabte en Kulhandler leende.

»Ingenlunde! intet er urimeligere end, at en stakkels kulfattig Mand, der kommer for at fylde sin Sæk af et Kulbjærg — at han skal sonderes af vilde Dyr. — Mellem en saa ringe Forseelse og en saa frygtelig Straf er der aldeles intet fornuftigt Forhold.»

»Maa vi ikke faa at vide, hvorledes De vilde beskytte Deres Kulbjærg, om De havde noget?»

»Jeg vilde bygge et forsvarligt Plankeværk, og hvis jeg var meget ængstelig vilde jeg holde en Vagtmand, som høfligt, men bestemt skulde sige til dem, der kom med Sækken: Undskyld! — men min Herre er meget nøje paa det, De faar ikke fylde Deres Sæk; De maa straks forføje Dem bort.»

Gennem den almindelige Latter talte en gejstlig Alvorsmand: »Det forekommer mig, at der mangler noget i denne Diskussion — noget, som jeg vilde kalde det etiske Moment. — Er det ikke saa, at vi alle, som sidder her, har i vort Hjerter en bestemt, klar Følelse af det opvækkende i den Forbrydelse, vi kalder Tyveri?»

Almindelig og varm Tilslutning.

»Og mon det ikke yderligere opfører os at høre en Forbrydelse, der baade i guddommelig og menneskelig Lov udtrykkelig nævnes som en af de værste, høre den nedsat til en ringe og ubetydelig Forseelse? mon ikke saadant i høj Grad kan virke nedbrydende og samfundsfarligt?»

»Tillad ogsaa mig,» svarede straks den ufortrødne Kandidat Hansen, »at fremholde et etisk Moment. Er det ikke saa, at utallige, som ikke sidder her, har i deres Hjerter en bestemt og klar Følelse af det opvækkende i den Forbrydelse, de kalder Rigdom? Og mon det ikke yderligere maa opføre dem, der ikke selv ejer andet Kul end en tom Sæk, naar de ser En, der tillader sig at eje 2 a 300 Tusind Tønder, slippe vilde Dyr løs til Bevogtning af sit Kulbjærg og gaa til Sengs efter at have skrevet paa Porten: Pladshundene løslades ved Mørkets Frembrud. Mon ikke saadant i høj Grad kan virke ophidsende og samfundsfarligt?» — — —

Nogle faa lo: han mener ikke et Ord af, hvad han siger; det er bare hans Manér — Skaal, Hansen!

Men Værten tog det alvorligere. Han tænkte paa sig selv, og han tænkte paa Trofast. Med ubyggelig Høflighed begyndte han:

»Tør jeg for det første spørge, hvad Hr. Kandidaten forstaa ved et fornuftigt Forhold mellem Brøde og Straf?»

»For Eksempel,» svarede Hr. Viggo Hansen, som nu var ganske vild, »hvis jeg hørte om en Grosserer, som havde 2 a 300 Tusinde Tønder Kul, at han havde nægtet en fattig Stakkel at fylde sin Sæk, og at samme Grosserer til Straf herfor var bleven sonderret af vilde Dyr, — ja se, saa var det noget, jeg meget let kunde forstaa; thi mellem saa stor Hjertelighed og saa grusom en Straf var der dog et fornuftigt Forhold. — — —

Det havde sin Rigtighed med Sneen, saaledes som Grossereren fortalte. Skønt det var saa

tidlig paa Vinteren, faldt der flere Dage i Træk lidt vaad Sne ud paa Morgenstunden; men det blev til fin Regn, naar Solen kom op.

— — —

Under Træerne langs Kastelgravnen og i Grønningen var der ganske sort efter Dryppene fra Grenene. Men midt paa Gaderne og næppe paa Hustagene lagde Sneen et tyndt hvidt Lag.

— — —

Det var bitterligt surt, og de som skulde over Kongens Nytorv, skyndte sig forbi Øhlenschlager, som man havde sat udenfor Theatret barholdet med Flipperne fulde af Sne, der smeltede og randt ham ned i den aabne Halslinning.

— — —

Og Vogne begyndte at rumle, Udraabere at skrike, Maskinerne løftede deres olieblanke Kulldre og drejede snurrende Hjul, og lidt efter lidt svingede den tunge, tykke Luft i en dæmpet Kuurten fra de tusinde Menneskers samlede Arbejde. Dagen var begyndt — det glade København var vaagnet. —

Politibetjent Frode Hansen fros, det havde været en ualmindelig sur Vagt, og han gik utaalmelig op og ned i Aabenraa og ventede paa Madam Hansen. Hun plejede at komme paa denne Tid eller endog tidligere, og idag var han fast bestemt paa at drive det til en halv Bajer eller en Kop varm Kaffé.

Men Madam Hansen kom ikke, og han begyndte at tænke over, om det dog ikke var hans Pligt at melde hende. Hun drev det altfor vidt, det kunde slet ikke gaa an længer dette Spilfægtleri med disse Kaalblade og denne Kulhandel.

Ogsaa Thyra og Valdemar havde flere Gange kiget ud i det lille Køkken, om Moderen var kommen og havde sat Kaffen over. Men der var sort under Kedelen og saa mørkt i Luften og koldt i Stuen, og de hoppede i Seng igen, krøb under i Halmen og morede sig med at sparke hinanden i Maven.

— — —

Da de aabnede de store Porte til Grosserer Hansens Kullager paa Kristianshavn, sad Trofast der og skelede skamfuld til Siden; det var ogsaa et modbydeligt Arbejde, de havde sat ham til.

Henne i en Krog fandt de mellem to tomme Kurve en Byldt af Pjalter, som det stenede svagt ud af; paa Sneen var der et Par Draaber Blod, og tæt ved laa urørt et Stykke Wienerbrød med Sukker paa.

Da Formanden forstod Sammenhængen, vendte han sig mod Trofast for at rose ham, men Trofast var allerede gaet hjem; det var ham altfor ubehageligt.

De samlede hende da op saaledes som hun var — vaad og ækel, og Formanden bestemte, at hun skulde følge paa den første Kulvogn, som gik ind til Byen, saa kunde de holde ved Hospitalet, og saa kunde Professoren selv se, om hun var Reparationen værd.

— — —

Professoren maa formodentlig ikke have fundet, at Madam Hansen var Reparationen værd; thi hun kom aldrig mere for en Dag, og Børnene flød ganske udover. Jeg ved ikke, hvad der blev af dem. —

Lýsingar

Føroya samv. Neytatrygging.

Hægstavirðing og tryggingargjald:

Inntil 1/2 ár	50.00	— 2%
Frá 1/2 til 1	75.00	—
1 - 1 1/2	100.00	—
1 1/2 - 2	150.00	—
2 - 3	200.00	—
3 - 10	250.00	—
10 - 12	150.00	—
12	100.00	—

Bert i serstokum tilfelli kann eitt neyt tryggast hægrinn her nevnt, og er tryggingargjaldið tá: Frá 250.00 til 300.00 — 3% og frá 300.00 til 350.00 — 5%.

Eykaaðalfundur

verður 17. apríl kl. 16 hjá djóralækanum. — Til umrøðu: Tjóðarmark fyri útrástur.

Stjórnin.

5 Stillinger som Brandmænd

under Thorshavn Kommune besættes fra 1. Maj. Honorar 150 Kr. aarl. De, der ansættes, maa være pligtige til at deltage i 4 aarlige Sprøjtetønder foruden ved Slukning af opkommende Ildebrande og Vagthold. Ansøgninger med Oplysning om Alder og Beskæftigelse stiles til Thorshavn Byraad og indsendes inden Onsdag den 5. April d. A. til Politimesteren.

Thorshavn, d. 23. Marts 1933.

L. Sundorph.

Fleiri leiligheitir til leigu til smáar prisir.

M. Mørk.

Den offentlige Aarsprøve

ved Thorshavns Kommuneskole afholdes i Dagene fra 4.—8. April hver Dag Kl. 8 Formiddag.

De Forældre eller Værger, som ikke lader deres skolepligtige Børn besøge nogen Skole, hvor anordningsmæssig Eksamen afholdes, er pligtige til at lade dem møde til Overhøring ved Aarsprøven i Kommuneskolen.

Til at overvære Prøven indbydes Elevernes Forældre eller Værger samt alle, der har Interesse for Skolen.

Til 1., 2. og 3. Klasse optages nye Elever Fredag den 31. Marts Kl. 12. Koppeattest maa medbringes.

Elever, der ønskes optaget i højere Klasser, maa underkaste sig Eksamen sammen med Skolens øvrige Børn.

Thorshavn, den 27. Marts 1933.

K. K. V.

J. Dahl.

Eini góð og bílig hús í Havn til salg.

M. Mørk.

HAVNAR KOL- & CEMENTHANDIL

KUL

COKES

BRÆNDE

TLF. 208.

Eg geri kunnugt,

at eg havi byrjað handil og rammusmíð í húsum Viggo Joenssens, málarameistarar. — Eg bjóði mær fram til hitt háttvirda publikum við bilætum, rammum av øllum slagum, rullugardinum, gardin- og portierestongum, rútaglasí o. oðr. m.

Við hávirðing
Andor Eirikstoff.

Lýsið í

„Føroya Social-Demokrat“!

Útgevarar: Javnaðarmanntal. Blaðstjóri við ábyrgd: H. M. Jacobsen. Prentsmíðja B. Z. Jensens, Tórshavn.